

Džozefas Smitas – išrinktasis pranašas ir regėtojas

Maždaug prieš 2000 metų iki Kristaus gimimo Juozapas iš Egipto pranašavo, kad paskutinėmis dienomis Dievas pakels rinktinį regėtoją (žr. 2 Nefio 3:6–7), kuris atneš Dievo žodį Izraelio palikuoniams ir bus didis kaip Mozė (9 eilutė). Dar jis pranašavo, kad šio rinktinio regėtojo vardas bus pagal tėvo vardą ir tai bus Juozapo (Džozefo) vardas. Ši pranašystė išsipildė Džozefo Smito Jaunesniojo gyvenime ir darbuose. Jis gavo savo tėvo, Džozefo Smito Vyresniojo, vardą ir šiais laikais išnešė į šviesą Mormono Knygą.

Per jo trumpą 38 su puse metų gyvenimą Viešpats padarė Džozefą įrankiu Savo rankose, kad atstatytų Savo Bažnyčią ir Karalystę žemėje po amžius trukusio atsimitimo ir nuosmukio. Vadovaujamas Viešpaties ir Jo galia bei įgaliojimu Džozefas Smitas:

- Gavė Aarono ir Melchizedeko kunigysčių įgaliojimą iš dangiškųjų pasiuntinių.
- Gavė šventosios apaštalytės raktus.
- Išvertė rinktinį senovinių metraščių, žinomų kaip Mormono Knyga, kuri yra antrasis liudijimas apie Jėzų Kristų.
- 1830 m. balandžio 6 d. pagal paties Gelbėtojo nustatytą modelį suorganizavo Jėzaus Kristaus Bažnyčią.
- Gavė daug apreiškimų dėl amžinųjų tiesų ir doktrinų, dėl Bažnyčios

suorganizavimo, dėl įvykių, kurie išsiplėtė paskutinėmis dienomis, ir dėl šlovingų palaiminimų, kurių sulauks ištikimieji dabar ir po mirties. Šie apreiškimai yra Doktrinos ir Sandorų knygoje.

- Prižiūrėjo dviejų šventyklų statybą ir Kirtlando šventykloje gavo ypatingus raktus iš Elijo, Mozės ir Elijos (DS 110).
- Per apreiškimą gavo Mozės knygos tekstą, taip pat dieviška galia išvertė Abraomo knygą. Šios abi knygos yra Brangiojo Perlo knygoje.
- Surinko dešimtis tūkstančių šventųjų į Bažnyčią ir Ilinojaus valstijoje įkūrė Navū miestą, dydžiu prilygtantį tuometinei Čikagai.
- Gavė apreiškimą dėl šventyklos apeigų, kurios sujungia šeimas bei kartas ir paruošia pastarųjų dienų šventuosius amžinajam gyvenimui.

Kaip DS 135 skyriuje rašė Džonas Teiloras: „Džozefas Smitas, Viešpaties pranašas ir regėtojas, dėl šio pasaulio žmonių išgelbėjimo padarė daugiau, nei bet kuris kitas bet kada jame gyvenęs žmogus, išskyrus tik Jėzų“ (DS 135:3)

Kaip ir kiti senovės ir šių laikų pranašai Džozefas Smitas nebuvo tobulas žmogus. Kaip šiandien skaitome Doktrinoje ir Sandorose, daugelį kartų Viešpats drausmino ir auklėjo jį. Vien tik Jėzus Kristus gyveno tobulą

Vyresnysis Briusas D. Porteris, Rytų Europos krašto prezidentas (iki 2016 m. gruodžio)

gyvenimą, tik Jis buvo dieviška esybė ir tiesiogine prasme Dievo Sūnus. Visgi mūsų šlovingas Išpirkėjas dar prieš pasaulio sukūrimą pašaukė ir iššventino pranašą Džozefą Smitą visą ko Atstatymo darbui, o pranašas garbingai atliko savo pašaukimą ir misiją iki žūties. „Jis gyveno kaip didvyris ir mirė kaip didvyris Dievo ir savo žmonių akyse; ir, kaip dauguma Viešpaties pateptųjų senaisiais laikais, užantspaudavo savo misiją ir savo darbus savo krauju“ (DS 135:3).

Per pranašą Džozefą Smitą sugrąžinti raktai lieka žemėje šiandien, ir nepertraukiama pranašų bei apaštaltų grandine šie raktai perduodami iki mūsų dienų. Esame vedami Dievo pranašo ir rinktinių apaštaltų, kurie turi visus Dievo darbui būtinus raktus, kad eitų pirmyn per žemę „drąsiai, didingai ir nepriklausomai, kol persmelks kiekvieną žemyną, aplankys kiekvieną šalį, pereis kiekvieną kraštą ir nuskambės kiekvienoje ausyje, kol Dievo tikslai bus įvykdyti ir didysis Jehova pasakys, kad darbas atliktas“.

Liudiju apie Džozefo Smito dievišką misiją. Liudiju apie jo dorą, gerumą ir ištikimybę, išlaikytą iki jo gyvenimo pabaigos. Šventosios Dvasios galia žinau, kad Viešpačiui vadovaujant ir patariant jo įkurta Bažnyčia yra Viešpaties tikroji ir gyvoji Bažnyčia žemėje mūsų dienomis. ■

Vadovo įtaka

**Tatjana Griškovskaja,
Vilniaus II skyriaus narė**

Pirmą kartą prezidentą Porterį pamačiau prieš 21 metus per Lietuvos apygardos konferenciją. Prisimenu, iš Vilniaus nuvažiavę į Kauną, salėje pamatėme mūsų misijos prezidentą Blejerį, o šalia labai aukštą besišypsantį vyriškį su akiniais. Nežinojome, kas jis. Buvau maloniai nustebinta, kai jis priėjo ir prisistatė rusiškai. Tai buvo labai neįprasta, nes neprisiminiau nė vieno atvejo savo gyvenime, kad aukštesnio rango žmogus, kurių sutikau nemažai, pirmas būtų priėjęs ir prisistatęs, pirmas paspaudęs ranką. Taigi tai padarė didelį įspūdį, ir ne tik man, nes jis priėjo ir pasisveikino su kiekvienu. Tada aš dar labai mažai žinojau apie bažnyčią ir vadovų mokymai man buvo tarsi šaltinis, iš kurio galėjau sužinoti daugybę naudingų dalykų.

Visi, kalbėjusieji toje konferencijoje, buvo ryškios ir įdomios asmenybės. Visus juos labai gerbėme, bet man asmeniškai vyresnysis Porteris padarė didžiausią įspūdį. Nuo tada dar žurnale „Ensign“, vėliau „Liahonoje“, kai ją buvo pradėta leisti rusų kalba, visuomet ieškodavau žinių apie jį.

Atkreipiau dėmesį, kad jis lankydavosi skirtingose pasaulio dalyse. Kai ėmė tarnauti Maskvoje, nusprendžiau jam

parašyti laišką. Nežinojau adreso, tad paklausiau patarimo laišką siųsti per Baltijos misijos prezidentą. Laišką parašiau rusų kalba ir neužklįjavusi voko atidaviau vienam misiją baigusiam vyresniajam, kuris jį nuvežė prezidentui Hardingui į Rygą. Laiškas buvo išverstas į anglų kalbą ir išsiųstas į Maskvą kartu su kitais Baltijos misijos laiškais.

Maždaug po dviejų savaičių gavau atsakymą, kuris mane labai nudžiugino. Neabejojau, kad prezidentas gaudavo daugybę laiškų, būčiau supratusi, jei jis būtų neradęs laiko atsakyti, bet jis atsakė. Laiške

rašė, kad prisimena savo apsilankymą Kaune ir kad labai džiaugiasi, jog turės galimybę tarnauti Lietuvos žmonėms.

Labai laukiau apygardos konferencijos, kurioje turėjo dalyvauti prezidentas Porteris, tačiau dėl prastos sveikatos pirmą dieną negalėjau ateiti. Antrą dieną pati sau pasakiau, kad nesvarbu, kaip aš jaučiuosi, būtina turiu eiti ir susitikti su juo. Sesers Harding dėka aš galėjau pasikalbėti su prezidentu, nors buvo daug žmonių, kurie norėjo to paties. Kalbėjomės tik kelias minutes, tačiau tas trumpas pokalbis buvo

labai malonus ir dvasiškai man labai svarbus.

Šis antras susitikimas, įvykęs po 21 metų, vis dar mano širdyje, nors po konferencijos praėjo nemažai laiko. Aš vis prisimenu, kaip ir ką kalbėjo prezidentas, ir mąstau apie tai. Per konferenciją klausydama jo kalbos atkreipiau dėmesį į paprastumą. Man labai patiko, kad prezidentas Porteris kalbėjo remdamasis savo gyvenimo pavyzdžiais. Jaučiau, kad jo asmeninis gyvenimas buvo glaudžiai susijęs su bažnyčia, o bažnyčios mokymai veikė jo gyvenimą. Nors jis tikrai labai daug žinojo ir daug ką patyrė, man atrodo, kad vis viena buvo paklusnus mokinys ir nuolankus žmogus. Po jo kalbos liko labai šviesus jausmas, kuris mane sustiprino. ■

Sesuo Tatjana Griškovskaja ir Rytų Europos krašto prezidentas B. Porteris

Susipažinkime: vyresnio amžiaus misionieriai

Gražina Matonienė, Lietuvos apygardos istorikė

Šiuo metu Lietuvoje tarnauja dvi vyresnio amžiaus misionierių poros: vyresnysis ir sesuo Malonai bei vyresnysis ir sesuo Svisai. Norėtume su jais supažindinti žurnalo skaitytojus.

Vyresnysis ir sesuo Malonai

Lietuvą atvyko 2016 m. rugsėjo 9 d. Vyresnysis Malonas jaunystėje tarnavo misijoje Norvegijoje. Abu mokėsi Brigamo Jango universitete. Prieš 41 metus susituokė Solt Leik Sičio šventykloje. Sesuo Malon jaunystėje netarnavo misijoje, tad vienas iš pirmųjų bendro gyvenimo tikslų buvo kada nors tarnauti misijoje. Kai vyr. Malonas išėjo į pensiją, abu ėmė siekti šio tikslo. Galvojo, kad galbūt tarnaus Afrikoje ar Azijoje, todėl dar net negavę misijos pašaukimo pasiskiepijo, kad būtų pasiruošę. Paskyrimas tarnauti Lietuvoje jiems buvo staigmena. Prieš

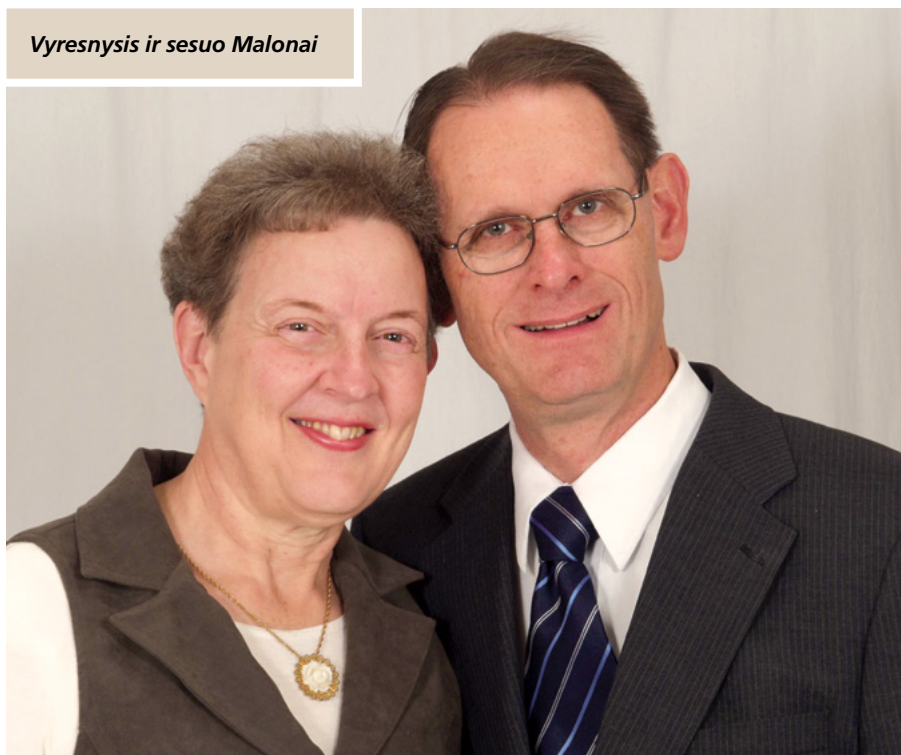
dešimt metų Lietuvoje tarnavo sesers Malon brolio sūnus, buvęs vyresnysis Hokeris. Sužinojęs naujieną, jis labai apsidžiaugė, nes vis dar myli Lietuvą ir jam labai patinka lietuvių kalba.

Vyresnįjį, kuris dirba pagal „Pathway“ programą, nustebino stiprūs studentų iš Rytų Europos liudijimai. Abu jaučia didžiulę pagarbą Lietuvos žmonėms. Kol gyvena Lietuvoje, jie nori dirbti su jaunais žmonėmis ir su seminarijos mokiniais. Į klausimą, kas jiems padėjo išsaugoti tikėjimą ir išlikti tvirtiems nepaisant išbandymų, vyresnysis Malonas atsakė: „Sekiau bažnyčios vadovais, skaičiau Raštus, kasdien

meldžiausi, tarnavau Bažnyčioje, kai kas nors prašydavo, ką nors padaryti, bandžiau tai daryti. Niekada gyvenime neturėjau stebuklingo patyrimo, panašaus į Džozefo Smito regėjimą, bet per gyvenimą galėjau matyti daugybę mažų atsitikimų; per maldą, per jausmus bažnyčioje, per visuotines konferencijas jaučiau Dievo ir Kristaus meilę“. Sesuo Malon jam pritarė: „Apaštalas Bednaris kalbėdamas apie apreiškimą sakė, kad kartais jis būna kaip elektros jungiklis – nušvinta iš karto, kartais kaip aušra – brėkšta pamažu. Niekada neturėjau patyrimo, panašaus į jungiklį, bet visas gyvenimas buvo kaip aušra.“ Vyresniojo ir sesers Malonų gyvenime tikėjimo šviesa švito per kasdienį stropų ir ištikimą įsakymų laikymąsi, per Raštų apmąstymus ir Evangelijos mokymąsi. Į klausimą, kas gali padėti žmonėms išlikti bažnyčioje, vyresnysis atsakė remdamasis Almos Jaunesniojo istorija. „Jis buvo blogas jaunuolis, bet jam pasirodė angelas ir jis kentėjo tris dienas. Jis prisiminė, kad tėvas kalbėjo apie Kristų, tačiau to nepakako. Reikėjo pasninkauti, melstis, studijuoti ir apmąstyti, kad tas stebuklingas liudijimas, atėjęs dėl jo patyrimo, liktų su juo. Gelbėtojas naudojo palyginimus apie sėklą. Turime būti lyg gera žemė, kurioje sėkla gali augti. Kad Evangelijos sėkla galėtų likti mumyse, turime ne tik ją pasodinti, bet ir rūpintis ja.“

Vyresnįjį ir seserį Svisus pažįsta dauguma bažnyčios narių ir nemažas būrys bažnyčiai nepriklausančių žmonių. Brolis Devidas ir sesuo Karen

Vyresnysis ir sesuo Malonai

Svisai kilę iš Jutos valstijos Jungtinėse Amerikos Valstijose. Pirmą kartą į misiją Lietuvoje jie atvyko 2014 metų sausio mėn. ir iki 2015 metų liepos tarnavo Vilniuje. Per pusantrų metų jie įgyvendino septynis projektus, kurių metu buvo siuvas antklodės našlaičiams, neįgaliems vaikams ir senjorams. Daugiau nei šimtas žmonių padėjo pasiūti apie penkis šimtus antklodžių. Buvo siuvas ir žaisliukai vaikams. Sesers Karen vadovaujami savanoriai piešė linksmus paveikslėlius ant vaikų globos namų ir vaikų darželio sienų. Ši misionierių pora padėjo įsigyti dvidešimt vaikštynių slaugos centre globojamiems senjorams.

2016 m. lapkričio pabaigoje jie vėl sugrįžo į Lietuvą. Šį kartą pusantrų metų gyvens ir tarnaus Klaipėdoje. Sesuo Svis yra talentinga dailės mokytoja, puiki namų šeimininkė, išmintinga ir linksmas pašnekovė: ji mėgsta pasitelkti savo talentus, kad suburtų žmones džiaugtis ir dirbti kartu. Brolis Svisas jau per pirmąją misiją mokėsi ir dažnai nustebindavo per susirinkimus prabildamas lietuvių kalba. Grįžęs iš misijos jis toliau uoliai mokėsi lietuvių kalbos ir dabar bendraujant su žmonėmis Lietuvoje jam nereikia vertėjo – jis susikalba lietuviškai. Svisai džiaugiasi, kad galėjo sugrįžti į Lietuvą ir ketina tęsti pradėtą darbą – rengti panašius projektus Klaipėdoje. Vyresnysis Svisas sako: „Kaip Jėzaus Kristaus emisarai, mes ieškosime būdų palengvinti žmonių naštą ir suteikti jiems džiaugsmo.“

Paklaustas, iš kur semiasi ryžto antrą kartą palikti namus, artimuosius ir tarnauti nepažįstamiems žmonėms,

Vyresnysis ir sesuo Svisai

tarp kurių pasitaiko nusiteikusių ir ne itin geranoriškai, vyr. Svisas atsaako: „Netrukus po to, kai gavome mūsų pirmąją misijos pašaukimą, sėdėjau sakramento susirinkime ir gavau liudijimą apie mūsų pašaukimą tarnauti Lietuvoje. Taip pat gavau meilės dovaną Lietuvos žmonėms. Buvau nustebęs – nepažinojau nė vieno žmogaus Lietuvoje, bet turėjau gebėjimą mylėti juos visus. Tą patį patyriau, kai buvau pašauktas jaunų

suaugusiųjų apygardos vyskupu. Nepažinojau nė vieno, bet jaučiau, kad juos myliu. Tokie jausmai yra iš Dievo, bet taip pat manau, kad jie yra tęsinys mūsų ikimirtingojo gyvenimo. Manau, kad Dievas mums leidžia prisiminti jausmus, kuriuos jau jautėme.“

Dabar ši pora visus geros valios žmones, klaipėdiečius ir į miestą atvykusius svečius, kviečia susipažinti ir dalyvauti jų projektuose. ■

Pirmieji vyresnio amžiaus misionieriai iš Lietuvos

Zina ir Mindaugas Pečiuliai pasikrikštijo 2002 m. gruodžio 11 d. Vienas iš krikštui juos ruošusių misionierių buvo vyresnysis Lorenas Tomas. Pirmą kartą pamąstyti apie misiją Ziną su Mindaugu paskatino šio vyresniojo tėvai, kurie

atvažiavo į Klaipėdą, kad pasibaigus sūnaus misijai kartu galėtų grįžti namo. Jie apsilankė pas Mindaugą su Zina ir per vieną pokalbį pasakė, kad jiems būtų malonu kartu su jais tarnauti misijoje. Tuo metu jaunesniam vyresniojo

Tomo broliui buvo tik septyneri, todėl jo tėvai į misiją galėjo vykti tik po to, kai jam sueis 18. Taigi jie pasiūlė, kad Mindaugas su Zina planuotų vykti į misiją po 11 metų. Mindaugas ir Zina manė, kad tai pokštas, bet po metų Lorenas su tėvais vėl atvyko į svečius ir jie vėl kalbėjo apie misiją, į kurią galėtų vykti jau po 10 metų. Dar po kiek laiko atvykę pasakė: „Liko 7 metai.“ Tuomet Mindaugas rimtai pradėjo galvoti apie galimybę išvažiuoti tarnauti į misiją. Pakalbino žmoną. Zina prisime- na, kad į misiją važiuoti jie galvojo tik po to, kai išeis į pensiją.

2008 metais prieš Kalėdas Zina ėmė blogai jaustis ir sveikata vis prastėjo. Mindaugas išvažiavo dirbti į Norvegiją, o Zinai pasidarė visai blogai: nebuvo nė vienos kūno vietos, kurios neskaudėtų.

Pagalba vietiniam bažnyčios nariui

Tokiais momentais žmonės ima galvoti, kad atėjo paskutinioji. Zina ėmė mąstyti, ką dar galėtų padaryti, kokias klaidas galėtų atitaisyti, ir mintimis nuolat šnekėjosi su Dangiškuoju Tėvu.

Pavasariį laukė iš anksto kartu su kitais bažnyčios nariais suplanuota kelionė į šventyklą, bet grįžęs iš Norvegijos ir pamatęs, kaip jaučiasi žmona, Mindaugas nutarė kelionę atšaukti. Zina nesutiko, ji jautė, kad turi važiuoti, kad kažkas jos gyvenime po kelionės į šventyklą pasikeis. Taigi jie išvyko.

Šventykloje Zina vėl karštai meldėsi, klausė Viešpaties, ką turi padaryti, ir gavo atsakymą, kad dar turi padaryti daug darbų ir kad su vyru turi vykti į misiją. Apie tai Zina papasakojo Mindaugui. Įsitikinęs, kad kalba rimtai, jis nuoširdžiai apsidžiaugė.

Kilo įvairių problemų, taip pat ir finansinių, bet jie nepasidavė. Abu gavo darbą Norvegijoje. Zinos sveikata po truputį ėmė gerėti. Jie tikėjo, kad Dievas davė tikslą ir paruošė planą, kaip jo siekti. Viešpats pakėlė ir sustiprino Ziną. Ji galėjo dirbti sunkų fizinį darbą: nuo medinio namo išorinių sienų nugramdyti samaną, paruošti jas dažyti ir nudažyti. Juos pasamdęs žmogus Zinos darbą įvertino taip gerai, kad be sutarto atlygio sumokėjo dar ir premiją.

Šalia tos vietos, kur dirbo, buvo aukštas, daugiau nei tūkstančio metrų, kalnas. Mindaugas ėmė kviesti Ziną įkopti į jį sakydamas, kad nori parodyti jai nuostabų vaizdą, žadėjo padėti užlip- ti. Zina vis atsisakydavo. Ji manė, kad tai ne jos jėgoms. Vėliau ėmė galvoti, kad jei nepavyks užlip- ti, tiesiog grįš namo, ir vieną pavakarę, vėl išgirdusi Mindaugo

pasiūlymą, sutiko. Užlipo pati, net pagalbos neprireikė. Kai pasiekė viršūnę, iš džiaugsmo pravirko ir mintyse pasakė: „Viešpatie, ką tu su manim darai?“ Nuo kalno atsivėrė nuostabiai gražus Norvegijos vaizdas: kalnai, slėniai, kaimeliai, iš okeano atplaukiantys laivai... Galėjo matyti maždaug 20 km į tolį nusidriekusias apylinkes. Akys gėrėjosi vaizdu, bet Zinos mintys skriejo link Viešpaties. Ji sakė: „Aš nesilioviau stebėtis, kokius stebuklus Jis su manimi daro. Prieš porą savaitių nepaėjau, o dabar po sunkių darbų net į tokį aukštą kalną užlipau. Jei kas nors kitas pasakotų, būtų sunku patikėti, bet tai vyko su manimi pačia...“

Iš Norvegijos į Lietuvą brolis ir sesuo Pečiuliai grįžo 2009 m. rugsėjį. Jų sprendimą tarnauti misijoje palaimino Baltijos misijos prezidentas Dansas. Vyresnysis Peris, su kuriuo susitiko Rygoje, jiems pasakė: „Labai gerai, kad jūs išvažiuojate, bet kai išvažiuosite trečią, ketvirtą kartą, jūsų gyvenimas bus nuostabus.“ Misijos prezidentas Dansas pažadėjo, kad ateis tas laikas, kai per jų tarnystę, per jų ištikimybę į šitą tikėjimą ateis daugiau žmonių, kurie pasikrikštys ir atras tikrąją tiesą, ir bus išmintingi. Ir pridūrė, kad visa tai reikalinga jų ir kitų žmonių labui. Pašaukimą tarnauti Suomijoje, Helsinkio šventykloje, gavo spalio mėnesį.

Tarnystę misijoje abu prisimena kaip nuostabų metų, praleistą tarp nuostabių žmonių šventoje vietoje, intensyvaus mokymosi ir tobulėjimo metų. Abu ėmė mokytis suomių kalbos. Raštus studijuodavo ne tik asmeniškai, bet ir kartu su jų geriausiais

Džiaugsminga akimirka su Baltijos misijos jaunimu

draugais tapusia misionierių Džonsonų pora, kurie Suomijoje tarnavo jau trečią kartą. Jie patarė Mindaugui su Zina pasiruošti ir sekmadieniais vykti savo žiniomis ir dvasiniais patyrimais dalintis su vietiniais nariais kituose Bažnyčios skyriuose. Nors suprato, kad bus sunku, Zina su Mindaugu sutiko, nes troško tobulėti. Nuo tol prasidėjo dar rimtesnis studijavimas, kalbų ruošimas. Pirmiausia, savo kalbas parašydavo rusiškai, tada surasdavo Bažnyčios narį, kuris padėdavo išversti į suomių

kalbą, ir sekmadieniais per sakramento susirinkimus pasisakydavo suomiškai.

Laisvu laiku, kai prireikdavo, padėdavo Bažnyčios nariams atlikti įvairius darbus. Mindaugas padėdavo remontuoti namus ne tik Suomijos šventiesiems, bet kartu su Zina padėti buvo nuvykęs net į Švediją. Zinos pagalbos prireikė vienai sesei, kuri norėjo išmokti kalbėti lietuviškai. Galimybių tarnauti buvo išties daug – išsipildė Viešpaties žodžiai, pasakyti šventykloje, kad yra daug darbų, kuriuos reikia atlikti.

Jie sutiko daugybę įdomių žmonių. Pažintis su šiais šventaisiais padėjo suprasti, kaip stipriai Dangiškas Tėvas myli savo vaikus ir kaip gausiai apdovanoja išskirtiniais gabumais, protu,

talentais, išmintimi ir viskuo, kas geriausia, tuos, kurie laikosi Jo įsakymų.

Apibendrinamas Mindaugas sako: „Po mūsų misijos prabėgo 5 metai. Kad ir kaip mes būname užsiėmę, visada atrandame laiko maldai, kuri mus visokeriopai stiprina, Šventųjų Raštų studijavimui, dieviškų dalykų apmąstymui. Mes tebejaučiame begalinę Dievo meilę mums. Esame laiminami daugybe palaiminimų, tiek dvasinių, tiek ir materialijų. Esame dėkingi Dangiškajam Tėvui už viską, ką turime, ir už tai, kas esame, nes žinome, kad viską gauname iš Jo. Esame dėkingi už tai, kad esame Jo Bažnyčioje, tikroje Gyvojo Dievo bažnyčioje, ir tai suprantame.“ ■

Vyresniojo ir sesers Pečiulių pasisakymas Hagos skyriuje

Maldos galia

Aleksej Luzgin, Lietuvos apygardos prezidento II patarėjas, Vilniaus I skyriaus narys

1997 metai mano gyvenime buvo lūžio metai. Kūniškas žmogus virto vaiku, kuris po truputį pradėjo klausyti savo Tėvo (Mozijo 3:19). Prieš šią

širdies ir proto permainą buvo ilgi metai neteisos gyvenimo, dėl kurio kentėjo mano artimieji ir aš pats. Mano protas ėmė ieškoti Didžiojo Kūrėjo,

galinčio padėti išeiti iš tamsos. Tiesą sakant, tikriausiai Pats Viešpats pradėjo dirbti savo darbą (Mozės 1:39).

Iš pradžių domėjausi pačiomis įvairiausiomis man prieinamomis dvasinėmis žiniomis ir pajutau Jo buvimą šalia. Nusprendžiau šauktis Jo vardo, bet... vardo nežinojau, todėl ėmiau melstis visomis kalbomis ir pagal visus tikėjimus, apie kuriuos ką nors žinojau. Daug laiko praleisdavau balkone žiūrėdamas į dangų ir laukdamas Jo Patarimo. Ėjo dienos, mėnesiai. Jaučiau Jo buvimą, bet nežinojau, ką daryti toliau. Kaip sakė Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys Todas D. Kristofersonas, gaudavau manos kiekvieną dieną (Mormon chanel, filmas „Хлеб насущный: Образец“). Vadovaudamasis savo supratimu, nusprendžiau prisijungti prie vienos religinės bendruomenės. Iki to buvo likusios keturios dienos, kai į mano duris pasibeldė misionieriai. Iš pradžių pagalvojau, kad tai labai tvarkingi prekybos agentai. Rankose jie laikė knygą, kurios viršelis man labai patiko, todėl paklausiau, kiek ta knyga kainuoja? Buvau pasiruošęs ją nusipirkti. Misionieriai pasakė, kad jei skirsiu laiko ir išklausysiu jų žinią, ją man padovanos. Taip pirmą kartą po ilgų mano maldų balkone ir visur, kur tik galima buvo melstis (Almos 34:17–27), Viešpats atsiuntė man Savo misionierius. Mano maldos buvo išgirstos. Po mėnesio aš pasikrikštijau Jėzaus Kristaus Bažnyčioje!

Malda tapo labai svarbi mano ir mano šeimos gyvenime (3 Nefio 18:18–21). Ji daug kartų mūsų šeimoje darė stebuklus. Žinau, kad per maldą ir

paklusnumą gauname Šventąją Dvasią, kuri kiekvieną dieną gali nukreipti mūsų žingsnius. Per maldą gauname maistą, kuris maitina mūsų dvasią, per maldą gauname atsakymus ir patarimus, kaip vykdyti savo pašaukimus. Per maldą įgyjame apsaugą nuo šėtono ir išminties, padedančios išvengti klaidų. Per maldą įgyjame ramybę, kurią galima vadinti laime! Svarbiausia, kad per maldą galime įgyti Tikrosios Meilės kitiems

KAIP AŠ SUŽINOJAU

Malda mano gyvenime

Svetlana Pranaitienė, Vilniaus I skyriaus narė

Lapkričio mėnesio pirmą sekmadienį sakramento susirinkime klausiausi vaikų liudijimų apie maldą. Jie pasakojo, kaip malda padėjo jiems asmeniškai. Tada susimąščiau apie maldos galią, pasireiškusią mano gyvenime.

Tradicškai lapkričio 1 d. mes švenčiame visų šventųjų dieną ir prisimename artimus žmones, kurių mūsų tarpe jau nebėra.

2013 metų pabaigoje mirė mano mama. Ilgai ir skaudžiai išgyvenau jos netektį. Praėjus šiek tiek daugiau nei metams, išėjo tėtis, o praėjus trims savaitėms po tėčio mirties šį pasaulį paliko ir mano dar labai jauna sesuo. Jai buvo tik trisdešimt penkeri metai. Liko du nepilnamečiai jos vaikai.

Mane, dar nespėjusią atsigauti po mamos ir tėčio mirties, ši trečia mirtis prislėgė taip, kad, rodės,

žmonėms (Moronio 7:48). Malda daugelio palaiminimų raktas, ji apsaugo nuo daugelio nelaimių, nes Viešpats girdi mus ir pagal Savo išmintį padeda mums tinkamu laiku. Man labai patinka mėgstamiausia prezidento Gordonio B. Hinklio eilutė: „Būk nuolankus; ir Viešpats, tavo Dievas, ves tave už rankos ir atsakys tau į tavo maldas“ (DS 112:10).

Ar gali būti kas nors svarbiau nei pokalbis su mūsų Dangiškuoju Tėvu? ■

nebepakelsiu. Turėjau pasirūpinti visomis trimis laidotuvėmis, bet kiekvieną kartą tai daryti buvo vis sunkiau: netekties skausmas, rodės, tapo daug didesnis už mane ir mano turimas jėgas.

Kai atėjo diena, kada reikėjo laidoti seserį, prabudusi ryte pajutau, kad negaliu pajudinti savo kūno, kad šie išbandymai išsekino visas mano jėgas. Gulėdama prisiminiau, kaip per Motinos dieną sesuo paskambino ir pasveikino mane. Man buvo malonu, bet pasakiau, kad skubu į darbą, tuomet ji atsakė, kad susiskambinsime vėliau... Vakare pranešė, kad ji mirė. Negalėjau sau atleisti – visada kažkur skubu, o paaiškėja, kad gyvenime nepadarau to, kas svarbiausia. Netekties ir kaltės jausmai tiesiog suparalyžiavo mano kūną.

Tą sunkią akimirką, jausdamasi visiškai bejėgė, prisiminiau, kad Dievas yra gailestingas, kad turi visą galią ir tikrai gali man padėti. Tada mintyse paprašiau Dievo pagalbos, meldžiau, kad suteiktų man jėgų atsistoti ir palaidoti savo seserį. Buvau apstulbinta, kai vos po kelių akimirkų išgirdau: tau REIKIA atsistoti ir eiti. Tada pajutau, kad atsirado jėgų, – aš atsistoju ir nuėjau. Nepaisant to, kad mirė labai artimas žmogus, darbe man suteikė tik dvi laisvas dienas, o aplinkybės klostėsi taip nepalankiai, kad, rodės,

bus neįmanoma per tokį trumpą laiką suspėti visko padaryti. Dievas atsiuntė žmonių, kurie man padėjo. Jo dėka laidotuvės praėjo sklandžiai, aš viską ištvėriau ir padariau tai, ką turėjau padaryti.

Dabar aš tikrai žinau, kad tik per Dangiškąjį Tėvą mes galime gauti ramybę ir jėgų išlaikyti visus išbandymus. Turime padaryti labai mažai – pasikliauti Juo ir prašyti pagalbos. Aš dėkinga Dangiškajam Tėvui, kad Jis yra mano gyvenime, ir už tai, ką Jis dėl manęs padarė, daro ir darys. ■

Svetlana Pranaitienė

Pranešimas

Prieš daug dešimtmečių per pranašą Džozefą Smitą duotame apreiškime Viešpats pareiškė: „[...] teisiųjų giesmė yra malda man, ir į tai bus atsakyta palaima ant jų galvų“ (DS 25:12). Taip šventiesiems buvo paaiškinta, kad giesmių ir kitų dvasiškų dainų atlikimas yra ne mažiau išaukštinantis veiksmas nei nuoširdi malda ir jis atneša palaiminimus jas giedantiems.

Mūsų dienomis Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje yra daugybė priemonių, palengvinančių reikalingų giesmių ir vaikiškų dainelių paiešką, jų klausymą ir atlikimą. Jos yra prieinamos ne tik spausdintu pavidalu, bet ir elektroniniu formatu. Prie pastarųjų galima priskirti specialią programėlę „LDS Music“, sukurtą mobiliesiems įrenginiams, veikiantiems Android ir

iOS aplinkose. Joje pateikiama medžiaga iš Bažnyčios giesmyno bei vaikiškų dainelių knygos, taip pat ir papildomos dainos.

Daugelis Bažnyčios narių šią programėlę žino kaip personaliniams kompiuteriams skirtą versiją arba kaip vieną iš oficialaus Bažnyčios tinklalapio www.lds.org paslaugų. Joje galima atlikti reikalingų giesmių ir dainelių paiešką pagal pavadinimą arba pagal numerį giesmynė, klausytis jų melodijos ir tuo pat metu ekrane matyti žodžius, o atliekama eilutė būna paryškinta.

Mobili programėlė „LDS Music“ turi panašias funkcijas. Muzikinė medžiaga neseniai buvo paskelbta ir tokiomis kalbomis: bulgarų, estų, gruzinų, latvių, lietuvių, rusų, ukrainiečių. Taigi giesmės iš giesmyno kietu žaliu viršeliu bus galima rasti bulgariškai, latviškai, lietuviškai, rusiškai

ir ukrainietiška. Gruzijos, Lietuvos ir Estijos gyventojams prieinami muzikos kūriniai iš mažojo rinkinio „Giesmės ir vaikų dainos“. Vaikiškos dainelės iš pagrindinio giesmyno programėlėje yra pateikiamos latvių, lietuvių, rusų ir ukrainiečių kalbomis, o papildomos dainos vaikams – bulgarų.

Turintys mobiliuosius Android įrenginius „LDS Music“ programėlę gali parsisiųsti sekdamu nuoroda į Google Play: play.google.com/store/apps/details?id=org.lds.ldsmusic. Nuoroda parsisiųsti mobiliąją programėlę iOS aplinkai iš App Store: itunes.apple.com/us/app/lds-music/id463553380?mt=8. Papildoma muzikinė medžiaga kitomis kalbomis yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Rusijoje tinklalapyje – www.lds.ru/tags/%D0%93%D0%B8%D0%BC%D0%BD%D0%91%D0%8B. ■